

OSLO TINGRETT

Avsagt: 18. mai 2007
Saksnr: 07-030722MED-OTIR/02
Rettsens formann: Dommerfullmektig Stine Andreassen
Meddommere: Sverre Guttorm Resell
Elin Merete Jareld

Den offentlige påtalemyndighet Politifullmektig Eva Sjøvold

mot

Frank Hugo Storelv Advokat Håkon Ustaheim

Etter forutgående rådslagning og stemmegivning for lukkede dører ble det for åpne dører avsagt slik

DOM:

Frank Hugo Storelv, er født xxxxxx og bor i nnnnnn. Han er samboende og har to barn han forsørger. Han arbeider som daglig leder -

Ved forelegg, som trer i stedet for tiltalebeslutning jf. straffeprosessloven § 267, utferdiget av Oslo politidistrikt 27.10.2006 er han satt under tiltale ved Oslo tingrett for overtredelse av:

Straffeloven § 355, første ledd

for uberettiget å ha sneket seg eller tross forbud trengt seg inn i hus, fartøy, jernbanevogn, motorvogn eller luftfartøy eller noe rom i sådanne eller annet tillukket sted eller tross tilhold om å fjerne seg, uberettiget forble på et sådant sted

Grunnlag:

Onsdag 13. september 2006 ca. kl. 06.00 ved Malmøykalven i Oslo, tok han seg tross forbud uberettiget ombord i en lekter og lenket seg der fast i en kran.

Hovedforhandling ble holdt fredag 11. mai 2007. Tiltalte møtte og erkjente seg ikke skyldig etter tiltalebeslutningen.

Retten mottok forklaring fra 5 vitner, og det ble foretatt slik dokumentasjon som fremgår av rettsboken.

Aktor nedla påstand om at tiltalte dømmes i samsvar med tiltalebeslutningen til en straff av bot stor kr 5000, subsidiært fengsel i 7 dager. Hun nedla videre påstand om at saksomkostninger idømmes etter rettens skjønn.

Forsvarer nedla påstand om at tiltalte frifinnes.

Rettsens bemerkninger:

Tiltalte forklarte at han gikk om bord i den aktuelle lekteren ca 0600, hvoretter han klatret opp i masten. Han heiste et banner og ble sittende til politiet kom opp i masten for å hente han halvannet døgn senere. Personale hos havnedirektøren ba tiltalte gjentatte ganger om å fjerne seg før de kontaktet politiet. Årsaken til at han ikke selv gikk ned fra masten var at han ønsket at journalister skulle dokumentere ved bilder at det var som følge av at han ble hentet av politiet at han oppga aksjonen. Han forklarte at han hadde som intensjon å bli sittende i masten inntil dumpingen av giftslam i dypvannsdeponiet ble stanset. Han var oppmerksom på at området var sperret og at han således ikke hadde tilgang til lekteren. Han erkjenner således de faktiske forhold i tiltalen men påstår seg frifunnet som følge av nødrett jf. straffeloven § 47.

Forsvarer har anført at det er bevist at deponiet utgjør en fare jf. straffeloven § 47 hvoretter tiltaltes aksjon må lates straffefri. Herunder må tvil om dette er farlig være å anse som en slik rimelig tvil i strafferettslig forstand som skal komme tiltalte til gode. Til støtte for tiltaltes farevurdering er særlig vist til en rapport utarbeidet av PhD Per-Anders Bergqvist.

Etter rettens vurdering er straffeloven § 47 ikke anvendelig av flere årsaker i nærværende sak.

Retten fester ikke lit til tiltaltes forklaring om at han ved sin aksjon ville stanse dumpingen som sådan. Dette visste han at han ikke ville oppnå. Det var ment som en markering, tilsvarende flere andre aksjoner som ble utført samme år, for å få søkelyset på problemet. Nødrettsbestemmelsen er ikke anvendelig i et slik sammenheng.

Videre bemerker retten at en ren subjektiv vurdering av om hva som kan anses å være en fare i henhold straffelovens § 47 kan man uansett ikke høres med. Unntaket er hvor det foreligger en form for faktisk villfarelse. Retten legger til grunn at tiltalte da han gjennomførte aksjonen var meget godt orientert om de beslutninger som var tatt og tillatelser som var gitt vedrørende deponiet. Dumpingen skjedde i henhold til vedtak i Oslo bystyre og tillatelse fra SFT. Vitnemål for retten viser at SFT, NIVA og NGI mener at konsesjonen overholdes og at konklusjonene i Bergqvist rapporten ikke holder mål. Bergquist rapporten er for øvrig datert 24.03.2007, altså ca halvt år etter at tiltalte gjennomførte aksjonen. Det følger av Rt. 1981, s 21 at det er situasjonen på aksjonstidspunktet som er avgjørende for om vilkårene for å late en handling som følge av

nødrett straffefri. Ut fra det foregående kan således tiltalte ikke høres med at det forelå en ”paa anden maade uafvendelig fare” på gjerningstidspunktet.

Retten bemerker endelig at en eventuell fare som forfektet av tiltalte uansett ikke ville være straffefri etter straffeloven § 47 fordi den kunne vært avverget på annen måte. Retten viser da til muligheten for å anlegge sivilt søksmål, herunder adgangen til å begjære midlertidig forføyning. Skal man bruke domstolene effektivt i en slik sammenheng bør man følge dennes spilleregler.

Endelig bemerker retten at tilsvarende saker er behandlet i Oslo tingrett flere ganger tidligere, det vises blant annet til Oslo tingretts dom av henholdsvis 26. april 2007 og 2. mars 2007.

Vedrørende straffeutmålingen viser retten til at tiltalte valgte en ”mildere” aksjonsform enn de i ovennevnte beskrevne dommer og aksjonen synes mindre straffverdig både som følge av dette og dens gode idealistiske formål. Straffen settes etter dette til en bot på kr 4 000,- subsidiært fengsel i 7 dager.

Saksomkostninger idømmes etter hovedregelen i straffeprosessloven § 436, første ledd og settes skjønnsmessig til kr 2 000,-.

Dommen er enstemmig.

D o m s s l u t n i n g :

Frank Hugo Storelv, født -, dømmes for overtredelse av straffeloven § 355, første ledd til en straff av bot på 4000-firetusen-kroner, subsidiært fengsel i 7-syv-dager.

Han dømmes til å betale saksomkostninger med 2000-totusen-kroner.
